

Majoros Nóra

CSILLAGKÖZI KIKÖTŐK

Hazatérés

MÓRA

MAJOROS NÓRA

**CSILLAGKÖZI
KIKÖTŐK**

Hazatérés

MÓRA KÖNYVKIADÓ

MÓRA KÖNYVKIADÓ – 1950 óta családtag

*Az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja*

Mottó:

„Mindent elveszthetsz, az ég megmarad mindig.
lehet kíméletlen, rideg a nagyvilág,
kell egy hely, amit otthonnak nevezhetsz, míg
van üzemanyag, és néhány jóbarát.”

(MÉSZÖLY ÁGNES:

Ballada a legmenőbb hajókhöz)

AZ ÉJSZAKA RÉME

Ezüst arcnak látszott a távolból a Tatamama 56-104 nevű bolygó. Szivárványszín gyűrűje selyemsálként csavarodott köré, nyakékként pedig három kicsi holdat viselt. Közelebből már kivehető volt az ezüst párában a bolygó egyetlen kontinense, amelynek partvonalát tengerbe nyúló félszigetek és folyótorkolatok csipkézték.

Az egyik folyótorkolatnál emberkéz alkotta épület, mellette pedig őrtorony állt. A toronyban két sötét alak gubbaszott. Az egyik, egy egészen apró teremű, a hidegtől vacogó ember, olyan picire húzta össze magát a kabátja alatt, hogy a kabát üresnek látszott. A másik, egy hórihorgas, vékony figura inkább az éj furcsa formájú árnyait bámulta, amelyek idegenné változtatták az ismerős vidéket. A szünni nem akaró eső idegesítően kopogott az őrtorony tetején. Egy idő után a bámészkodó, hórihorgas őr is reszketni kezdett.

– Alszol, Otta? – bökte meg kabátba burkolódzó társát. A szeme ijedten járt jobbra-balra, mintha valami szörnyűségtől tartana.

– Dehogy... – felelte recsegő, fáradt hangon a kabát.

– Cudar érzés kerített hatalmába, de az esőtől nem hallok semmit.

– Csitulj már, Harumi! Csak azért érzed magad cudarul, mert vén vagy, és rossz az emésztésed – morogta barátságtalanul Otta.

– A csudát rossz! Most kaptam valami bogyót Bonaga doktortól. Fűíze van.

– És használ?

– Nem, de azóta mekegek, mint a kecske. Mehehehe.

Otta kidugta a fejét a kabátból, komoly arcán végre megjelent egy halvány mosoly, és a szeméről is elröppent az álom. Most már ketten bámultak kifelé.

Tiszta éjszakákon, amikor az égen halvány fénnel világított a Tatamama gyűrűje, az őrtoronyból egyik irányban egészen a tengerig, másik irányban pedig az erdőig lehetett látni. De ilyen esős időben csak a közeli falu pislá fényei látszottak, meg a bánya sötét kősziluettje. Az épület mellett óriási rovarnak tűnt a fából ácsolt daru, megmerevedett hangyabolynak a daru alatt sorakozó csillesor.

– Otta, alszol?

– Ha akarnék, sem tudnék aludni, annyiszor kérdezed – felelte Otta, de már nem volt mérges, inkább nevetés bujkált a hangjában.

– De ha egyszer nem bírom ezt az állandó kopogást! Cudarul vagyok, mondtam már? Szerinted eljön ma éjjel a keltürgüli?

– Ha eddig nem jött, most már nem is fog. Inkább gyűjt-sunk pipára!

Otta kotorászott egy kicsit a zsebében, aztán kidugta öreg, ráncos kezét a kabát alól. Egy bumfordi, üreges szárat és gyufát tartott a markában.

– Ezt nevezed te pipának? Fűíze van, mint Bonaga doktor pirulájának. Bezzeg amikor még otthon, a jó öreg Ündürixin, minden bolygók legszebbikén éltünk... – zsörtölődött Harumi, de azért ő is elővett egy ugyanolyan szárat.

– Az Ündürixinek vége. Csak egy élettelen kőhalom. Most már ez az otthonunk – intette le Otta, és nagy nehezen meggyújtotta a dohányt.

A két öreg csendesen fújta a füstöt, amely az óratorony oszlopai között kavargott. A nyitott kis helyiséget elfüggönyözte az eső. Hirtelen hűvös légáramlat lebbentette meg a füstöt. Otta a szeme elé kapta az okuláróját, Harumi pedig felugrott, és a távolba kémlelt.

– Nem látok semmit ettől az átkozott esőtől! – csattant fel.

– Hamarosan úgys abbamarad. Nézd! – mutatott Otta az égre.

Az éjnél is feketébb árnyék közeledett a folyón túlról, ernyőként borult a táj fölé, és felfogta az esőcseppeket.

– Hát mégis eljött... – morogta maga elé Harumi.

Hosszú, aszott arcán összeszaladtak a ráncok, szeme résznyire szűkült, régi, rossz emlékek borították el az elméjét. Bé-nultan a korlátba kapaszkodott. Otta azonban a torony közepén lógó kötélért nyúlt, és megkongatta a vészharangot.

– Jön a keltürgüli! – ordította.

A harangszó lármája esőcsepről esőcsepre pattogott, míg eljutott a közeli faluba. Hangjára újabb harangok feleltek a házak közül. Többen előjöttek, mert látni akarták a rémet, de senki sem mert közelebb menni a bányához, inkább megálltak a domb tetején.

Otta és Harumi lenyűgözve bámulta a jelenést. Az őrtorony fénye alulról világította meg a testét. Hatalmas volt, hangtalan, és nem hasonlított semmihez. Sem szem, sem csáp, sem szárny nem látszott rajta, csak egy hullámzó lepel volt az egész. Amikor a bányaépület fölé ért, felfújódott, mint egy óriási léggömb, és fényes, hálós rajzolat tűnt elő a bőréen. Ottát és Harumit az őrtorony korlátjához szögezte a látvány.

Aztán a rém sívító hanggal kiengedte testéből a levegőt, újra lebernyeggé változott, a bánya kőépületére lapult, és egy szempillantás alatt összeroppantotta, mintha csak száraz gally lenne. Felemelkedett az épület romjairól, rácsavarodott a darura, és hullámoztatta a testét, mintha vihar tombolna a belsejében. Amikor elengedte, a daru helyén csak sistersgő, recsegő törmelék maradt.

Egyedül az őrtorony állt még mindig épen, benne a két kővé dermedt alakkal. A keltürgüli föléjük kúszott, teste árnyékában megszűnt az eső idegtépő kopogása. De a rém surrogó csendje még ijesztőbb volt. Az öregek hirtelen észbe kaptak, fejvesztve menekültek le a csúszós falépcsőn, és a sáros földre vetették magukat. Remegve lapultak, és várták, hogy a torony szilánkjai a hátukba csapódjanak. De nehéz fadarabok helyett csak az esőcseppek koppantak. Otta felnézett: érintetlenül állt az őrtorony, a rém pedig hangtalanul távolodott az égen.

Hirtelen csatakiáltás harsant a domboldalon:

– Most megfoglak, nyomorult!

Tatuforma, csíkos hátason előlovagolt egy páncélos férfi, kezében fáklyával, és vágatva az árnyék után vetette magát.

– A herceg az... – suttogta a sárban kuporgó Harumi.

Otta felnyögött.

– Hát sosem hagy fel vele, hogy a keltürgüli nyomába eredjen? Az lesz a halála, ha egyszer utoléri.

A támadás utáni hajnalon hajlott hátú, ősz hajú emberek bókásztak a bánya romjai között. Reménykedtek benne, hogy találnak valami használhatót. Csákányokkal kotorták a törmeléket, és emelőrudakkal szürke színű, téglá formájú tömböket próbáltak kiemelni alóla. Ez volt az az ásvány, amelyet a bányában termeltek ki. Hatalmas lemezekben húzódott a föld alatt, közel a felszínhez, és nagyon jól égett. Lángja melegebb volt és tartósabb, mint a domboldalt elborító napraforgófáké, amelyek üreges szára kemény volt ugyan, mégsem adott kellő parazsát.

A faluban megmaradt néhány csille, ezeket a bányába vontatták, és megrakták őket a törmelék alól kikotort ásványtég-lákkal.

– Mit gondolsz, Adamira, ez meddig lesz elég? Kihúzzuk vele a telet? – kérdezte a barátnőjétől egy kerek arcú, alacsony, gömbölyű öregasszony.

– Egy hétig. Kettőig talán – felelte Adamira, akinek csuparác arcában élénk, kék szemek ragyogtak. – Ne aggódj, Grittel, hamarosan jön a tavasz.

– Épp ideje. Utálok fázni! És a napraforgósajtot is unom – morgott Grittel.

– Nézd, most kel fel a nap! – mutatott a tenger felé Adamira. Kézfejét szemellenzőként tartotta a homlokához, és ámulva bámulta az eget.

A nap álmos sugaraival megvilágította a bolygó gyűrűjének színes közeit, az ezüst vízfelszín pedig visszatükrözte a szivárványszín ragyogást.

– Néha kedvem lenne ilyenkor nekiindulni a tengernek. Úgy képzelem, a szivárványhídon fel lehetne szaladni az égbe – mondta Adamira.

– Beszélpsz itt zöldeket! – csóválta a fejét Grittellel, és egy ásóval tovább kotorászta a romokat.

– Meg pirosakat, sárgákat, kékeket... – súgta Adamira, de mire felsorolta volna a szivárvány színeit, a jelenés eltűnt, csak a tenger ragyogott olyan élesen, hogy el kellett kapnia róla a tekintetét.

Hirtelen kiáltozást hallottak a falu felől:

– Bit Hellir herceg hazatért!

Grittellel lassan tipegve, Adamira szaladva indult vissza a faluba. A főtéren már többen csoportosultak az elgyötört, páncélos alak körül. A férfi lekecmergett a hátasáról. Adamira azonnal ráterített egy pokrócot a jószágra, és elindult vele az istálló felé.

– Egyszer megölöd a tatut, Bit! Ilyen hidegben nem lehet ennyire meghajtani! – morogta, és megpaskolta az állat csíkos, ormányos fejét. A tatu hálásan duruzsolt, mint egy jól megrakott kályha. – Legalább utolérted?

– Nem, de egy mérfölddel tovább követtem, mint legutóbb. Előbb-utóbb megtalálom, hol a vacca, és elpusztítom! – dörogte a férfi, és Adamira után indult.

A herceg volt a legfiatalabb az emberek között, és az egyetlen, aki nem őszült meg. Orra alatt hetyke kis bajusz ült, és amikor indulatosan beszélt, a bajusz úgy fickándozott, mintha külön életet élne.

– Mi maradt a bányából? – kérdezte a herceg.

– Az őrtorony meg két hétre való ásvány. Más semmi – felelte Adamira.

Bit Hellir felmordult, mire Adamira elnevette magát.

– Pont úgy hörögsz, fiam, mint az óriástatu. Adok neked is enni.

A főtér közepén álló, barátságos csarnokban ültek le, ahol mindennap közösen étkeztek a falu lakói. Menekültek voltak, egy elpusztult bolygó, az Ündürixi utolsó túlélői, és a számuk napról napra fogyatkozott.

A herceg magokat és száraz, fekete kenyeret rágcsált, aztán dühösen ütögetni kezdte a kenyérrel az asztallapot.

– Csak azért adod nekem ezt a vacakot, mert a többiekkel ellentétben van fogam. Olyan kemény, hogy ölni lehet vele!

– Azért adom neked ezt a vacakot, mert kifogyóban van az élelem, és ha mást adok, akkor nem lesz holnap ebéd – felelte Adamira.

Bit arca elkomorult.

– Minek is küszködünk?... Úgysem fognak visszajönni a gyerekek... Itt fog elfogyni lassan az Ündürixi népe... – sóhajtotta, és maga elé ejtette a száraz kenyérvéget.

– Bezzeg a keltürgüli visszajött – jegyezte meg Adamira.

– Most egy ideig nem fog. Nincs mit elpusztítani. Hacsak az őrtornyot nem. Vagy a falut.

– Ha én leszek a soros az őrségben, viszek magammal a kenyérből, és ha megjelenik, megdobálom vele, hátha kinyúvad – mondta nevetve Adamira. A herceg nyelvén volt, hogy teljesen felesleges örködni a romok felett, de inkább nem mondott semmit, csak halványan elmosolyodott.

2.

BETÖRŐ AZ ŪRHAJÓN

Túl az Androméda-galaxison, a Lófej-ködön és minden, a Földről észlelhető jelenségen, egy különös űrhajó szelte a világűrt. Palacsinta formájú potroha volt, ehhez csatlakozott egy keskeny, ceruza alakú irányítóegység. Oldalát graffiti díszítette, amely egy elpusztult bolygó tájait és városait ábrázolta. Vörös betűkkel pingálták rá a nevét: Ūndürixi.

Az űrhajó rozsdás folyosói úgy fonódtak egymásba, mint egy medúza összegubancolódott csápjai. A jármű utasai a Földről indultak. Felszálláskor elindítottak egy órát. Amikor az óra szerint a Földön nappal volt, felkapcsolták a folyosókon a fényeket, amikor meg éjszaka, akkor csak egy halvány jelzőcsík világított a fal alján.

Alig néhány perccel azután, hogy a nappali fény éjjelivé váltott, egy vékony, sötét alak jelent meg az egyik folyosón. Fekete ruhát és símaszket viselt. Senki sem látta, senki sem hallotta. Hirtelen megrázkódott az űrhajó, mintha nekiment volna valaminek. A lopakodó árnyék elvesztette az egyensúlyát, elterült a földön, majd a folyosó egyik falától a másikig sodródott. Amikor az űrhajó abbahagyta a rázkódást, felállt, a falhoz tapadt, pár pillanatig fülelt, hogy észrevette-e valaki, aztán kuncogott:

– Most már biztos, hogy Fityisz van a vezérlőben.

Továbbment, de hamarosan megállt egy ajtónál. Elővett a zsebéből egy kártyát, az ajtó zárjához érintette, mire zöld fény villant, és a zár két halk pittyenéssel kinyílt. A betörő gyorsan bement a kabinba, és behúzta maga mögött az ajtót.

Elemlámpa kattant, és bevilágította a helyiséget. A falat a mennyezetig polcok borították, rajtuk üvegtartályok sorakoztak. A tartályokban furcsábbnál is furcsább dolgok úsztak átlátszó folyadékban: szemek, csápok és különös lények meghatározhatatlan testrészei. A fénycsóva végigpásztázta a gyűjteményt, aztán megállapodott egy olyan polcnál, ahol papírmappák és jegyzetfüzetek sorakoztak. A betörő letámasztotta az elemlámpát, és egyenként kihúzogatta a füzeteket. Egyikbe másikba belelapozott. Végre megtalálta, amit keresett. Elégedetten csettintett, és egy fényképezőgéppel egyesével lefotózta az oldalakat. Amikor végzett, visszatette a füzetet a többi közé, majd ugyanolyan nesztelenül, ahogy jött, elhagyta a kabin.

Három folyosóval és öt kanyarral távolabb volt egy másik kabin, amelyben két lány lakott. A fülke egyik falát rózsaszín virágok, a másikat delfinek díszítették. Mindkét oldalon állt egy-egy íróasztal székkal és egy-egy padként is szolgáló fémláda, középen pedig egy emeletes ágy. Az ágy előtt, szivárványszínű rongyszőnyegen bozontos, fekete kutya feküdt. Időnként megcsóválta a farkát, vagy megemelte a fülét, és hangos szusszanással jelezte, hogy neheztel, amiért nem foglalkozik vele senki.

Az ágy alsó szintjén a kabin két lakója feküdt hason. Az egyik kék kezeslábast viselt, haját szoros copfba fogta. Delfinnek hívták, tizenhat éves volt. Fiatal kora ellenére ő volt a hajót irányító tisztek egyike. Éppen a pihenőidejét töltötte fogadott

húgával, Palkával. Előttük, a párnán egy lakattal zárható könyvecske hevert, szép szabályos betűkkel ráírva: „Delfin naplója”. A könyvecske alig látszott ki Palka göndör hajsátra alól. Delfin félrekötötte húga fürtjeit, majd kinyitotta a zárat, és forgatni kezdte a lapokat.

Az első oldalon egy másodpercre pontos dátum állt: amikor az Ündürixi űrhajó elhagyta a Földet. A napló további oldalai a hajó útját követték. Először a Plútót látogatták meg, majd onnan egy távoli, szabálytalan alakú galaxisba ugrottak át.

– Nagy Csillaghalom, vagy tudományos nevén Exotej002 – olvasta hangosan a galaxis mellé írt szavakat Palka. Végigsimította a lapot. – Itt van valahol a Tatamama 56-104. Bárcsak már ott lennénk, és végre találkozoznánk Adamira nénivel... Bit Hellirrel...

Delfin látta, hogy Palka szeme elhomályosodik.

– Emeri megígérte, hogy a következő állomásunk a Tatamama lesz. Már csak egy bolygó van hátra, de oda muszáj elmennünk, fel kell töltenünk a víztartályokat. Ne aggódj, hugi!

Delfin megcírógatta Palka arcát, aztán lapozott egyet.

– Emlékszel erre a bolygóra?

– Persze – borzongott össze Palka. – Az egészet nem borította más, mint véroceán nyálkás szmötyikkel.

– Nem vér, hanem extrém vastartalom, és nem szmötyi, hanem óriásmoszat-telep – javította ki Delfin.

Palka vállat vont, és továbblapozott.

Ebben a pillanatban kaparászás hallatszott az ajtó felől. A kutya felemelte a fejét, és vakkantott. Delfin gyorsan a párna alá rejtette a naplót, és kikiáltott:

– Ki van ott?

Erre kinyílt az ajtó, és mint egy eltévedt árnyék, besurrant rajta a betörő.

Delfin olyan hirtelen ugrott fel az ágyról, mint egy nindzsa-harcos. Palkának sikoltani sem volt ideje, nővére már a földre teperte az alakot, hátracsavarta a karját, és a hátára ült. A kutya vadul csaholt, és ide-oda pattogott a kabinban, mint egy gumi-labda. A padlón egy elemlámpa és egy fényképezőgép csattant.

– Teljesen megőrültél? Tönkreteszed a gépemet! – kiáltott kétségbeesve a betörő.

Delfin lerántotta a fejről a símaszket. Alóla bozontos, vörös hajkorona bukkant elő.

– Alex?

A lány zavartan mászott le az alak hátáról, a kutya viszont ráugrott, és elkezdte nyalogatni az arcát.

– A gépem... – kapott a földre esett fényképezőgép után a fiú. – Miért kellett így rám támadnod? Basszus, ha eltört a gép, minden hiába volt! Bogáncs, hagyjál már, olyan nyálas vagyok, mint egy béna romkom!

– Mondjuk, ha kopognál, és nem öltöznél betörőnek... Jelmázbálba készülsz?

A fiú felállt, egyik kezével sajgó oldalát dörzsölte, a másikkal a fényképezőgépet forgatta.

– Talán még működik.

– Bogáncs, nyughass már, feküdj vissza a szőnyegre! – kiáltott Palka, majd a zsebéből előkapott egy jutalomfalatot, és ezzel meggyőzte a vidám ebet, hogy ne okozzon még nagyobb felfordulást. Aztán kivette Alex kezéből a gépet, és bekapcsolta.

– Kutya baja. Mi ez a kép? Egy feljegyzés? Pfű, de ronda rajz, és micsoda macskakaparás!

Most már Delfin is a kijelző felé fordult. Palka megpróbálta kinagyítani a képet.

– Homályos – biggyesztette le az ajkát Delfin.

– Legközelebb te törsz be Fityisz kabinjába, és te fotózod le titokban a jegyzeteit, oksa?

– Te betörtél Fetyához? – kérdezett vissza Palka. – Hogyan szerezted meg a belépőkártyáját?

Alex elvigyorodott.

– Megfigyeltem, hogy ebédnél mindig kirakja az asztalra, és rendszeresen ott is felejtí. A konyhások elteszik, és vacsoránál visszaadják neki. És ez pont így lesz ma is.

– Meg kell hagyni, ügyes, de azért szemétség. Remélem, megérte – morgott Delfin, aztán kikapta a hűga kezéből a gépet, és közelebből is megnézte a képet.

– Ez a rajz egy földönkívüli létformát ábrázol – állapította meg.

– Pontosan – helyeselt Alex. – A jegyzetek alapján be fogom bizonyítani, hogy Fityisz kém.

Delfin felnevetett.

– Hidd el, Alex, én sem csípem Fetyát, de azért ez már nevetséges. Kapj az agyadhoz! Idegen létformák keresésével van elfoglalva az úrhajó, és Fetya a fő kutató. Mit bizonyít, ha ellopod a jegyzeteit? Hogy rondán ír, de még mindig olvashatóban, mint te?

Alex gorombán nézett, aztán elmarta a fényképezőgépet Delfin kezéből, és lapozni kezdett a képek között.

– Ezt nézd! Ez a füzet eleje!

Delfin odanézett. „Feljegyzések. 2. füzet. Föld, Csendes-óceán, Homály-szirti Űrközpont.”

– Pontosan tudjuk, hogy Fetyának már a Földön is ez volt a dolga. De ez semmi mást nem jelent, mint azt, hogy a Földön is jártak már űrlények.

– Vagy azt, hogy Fetya kémkedik, és a mi űrhajónkat használja arra, hogy...

– Mégis mire? Hogy még megszállottabban végezze a munkáját, amit tizenhét éve, egy szigetre zárva végez?

– Gondoljatok bele! Mindenki hajlandó lenne rá, hogy abbahagyjuk a bolygóról bolygóra ugrálást, és végre letelepedjünk a Tatamamán. Ki az egyetlen, aki újra és újra azt hajtogatja, hogy fel kell fedezni új bolygókat? Segíték: Fetya. Ez nem gyanús?

– Ugyan már, a bátyád sokáig azt hitte rólam, hogy űrlény vagyok. Csak azért, mert szerintem furcsán viselkedtem. Akkor ezzel az erővel Fetya is űrlény.

– De Miló utána beléd zúgott, és most a barátnője vagy. Szerintem ebből az következik, hogy Miló nem normális.

– Köszí – fintorgott Delfin.

– A hajón mindenkit ismerünk. Családtagok, barátok, azok családtagjai és barátai, és mindenki normális – folytatta szenvedélyesen Alex. – Csak Fetya lóg ki a sorból.

– És a zenészek? Őket sem ismertük. Potyautasok – tárta szét a karját Delfin.

– Viccelsz? Mindenki ufó, aki tud valamilyen hangszeren játszani, de attól még nem lesz kém.

– Én tudok furulyázni – rántotta meg a vállát Palka.

– Azért Viktor nagynénje, Júnó elég gyanús – jegyezte meg Delfin. – Amilyen fura ruhákat hord, simán lehetne valami hippi kém.

– Ugyan, ő a legjobb fej! – védte meg Palka. – Sosem akar tovább utazni, inkább letelepedne a Tatamamán, és répát termesztene. Tudjátok, hány zacskó különböző répamagot hozott magával? Legalább harmincat! Nem is tudtam, hogy létezik harminc különféle répa!

Delfin felnevetett.

– Tessék, itt a bizonyíték. Aki répát akar termesztetni, az nem kém. Aki felfedezni akar, az...

– Most miért viccelitek el? – kiáltott mérgesen Alex.

– Emeri ismerte Fetyát – váltott komoly hangra Delfin. – És Emeriben mind megbízunk, hiszen ő volt az űrhajóskiképzőnk.

– Amúgy Emeri is benne lehet a buliban, hiszen az űrközpontban mindenki a csilliárdosnak dolgozott. Az űrközpont legfőbb koponyája pedig Doktor Fájsz, akinek a fele feje fémből van – mondta még mindig ingerülten Alex. – Titeket komolyan nem zavart az a levágott robotkéz Fetya laborjában? Azért hagytuk ott a Tatamamát, és mentünk vissza a Földre, mert attól féltünk, hogy az óriásrobotok már ott vannak, és fenyegetik a bolygót. Ez már cseppet sem fontos?

– Figyelj, Alex – próbálkozott Delfin. – Emeri elég részletesen elmondta, hogyan találta meg Fájsz a Szaharában egy hajótörött földönkívüli űrhajóját, a Dollárcsillagot. Ahogy mi is sejtettük, tényleg óriásrobot-űrhajó volt, és egy olyan kis hártáfejú vezette. De az a pilóta elpusztult. Csak a keze maradt meg. A Dollárcsillag is megsemmisült. Semmi sincs, ami az óriásrobotokat a Földre vezethetné. Az egyetlen veszély, hogy esetleg Nagy és Fájsz újabb űrhajót épít.

– Á, eddig is csak elromlott űrhajót tudtak megjavítani – legyintett békülékenyen Alex. – Bénák.

Palka arca elkomorult.

– Szerintem meg Nagy nem béna, hanem gonosz. Pont olyan, mint az óriásrobotok, csak kisebb.

– Legalábbis magasságra. Széltében túltesz rajtuk – nevelt fel Delfin.

– Fityisz akkor is gyanús – jelentette ki Alex. – És sokkal ügyetlenebbül vezeti a hajót, mint Palka meg én. Ő mégis a vezérlőben lehet, de nekem és Palkának persze a suliban kell szenvednünk.

– Á, szóval ez a bajod, féltékeny vagy! Még csak nyolcadikosok vagytok, muszáj rendesen iskolába járnotok – fordult Delfin komoly arccal Alex felé, és a vállára tette a kezét. – Jövőre, a középiskola mellett már ugyanúgy teljesíthettek szolgálatot a vezérlőben, mint Fetya, Miló vagy én. De hidd el, a sulis még nagyobb szívás, ha közben rendszeresen dolgoznod kell!

Ebben a pillanatban újra megrázkódott a hajó.

– Na tessék! Ez is egy jel! Ahányszor Fityisz van a vezérlőben, mindig ez van! Mintha az elmehajtómű nem akarna neki engedelmeskedni!

– Csak a turbulencia. Hamarosan elérjük a következő bolygót – magyarázta Delfin.

Ekkor a hajó rádióján felhangzott egy jelzés: három sípszó és egy rövid dallam.

– Ugye megmondtam! – lelkesedett Delfin. – Közeledünk a bolygóhoz. Emeri szerint ez egy érdekes gázbolygó, mert a rétegei tele vannak vízzel és szerves anyaggal. Akár életet is találhatunk, érdemes megnézni. Jöttök?

– Persze – felelte Alex. – Miló is ott van a vezérlőben. El kell mondanom neki, mit találtam, ő érteni fogja, miért fontos!

– Minek? Az előbb még azt mondtad, hogy a bátyád nem normális – vágott vissza Delfin.

– És mi lesz a fociedzéssel, Alex? – kérdezte Palka. – Mindjárt kezdődik.

– Most fontosabb, hogy beszéljek Milóval! Az edzésről már elkéredzkedtem. Ne parázz, Palka, majd azt mondom legközelebb Lalibának, hogy én mindkettőnkre gondoltam, csak félreérthetően fogalmaztam. Letudjuk majd négy büntikörrel, és kész.

– Elkésnének? Atyaég, már ennyi az idő? – nézett az ajtó fölött villogó kijelzőre Palka, és lázasan kotorászni kezdett a ládájában. – A csudába! Hol a cuccom?

– Ne már, hugi, egyszer kihagyhatod – próbálta meggyőzni Delfin.

– Nem, kösz, inkább a foci, mint még egy hülye bolygó – mondta Palka, félig a ládába merülve. – Legközelebb akkor nézek ki az ablakon, ha a bolygónak szivárványszín gyűrűje lesz, és három holdja.

Végre megtalálta a tornazsákot. Beleszagolt. Még egyszer fel lehetett venni. A hátára csapta, és Bogánccsal a nyomában kiviharzott az ajtón.

– Ennek meg mi baja? – kérdezte Alex.

– Csak besokallt. Szeretne már a Tatamamán lenni. Vagy akkor már ő is gyanús? – kacsintott Alexre Delfin.

Alex végre elnevette magát.

– Ugyan már, hiszen te is úrlény vagy. Az űrben minden földi ember úrlény. Csak Fetya valahogy úrlényebb a többinél.